ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Παύλου Μουρουζίδη**

Πράγματι, ήταν όλοι εκεί.

Ο Μητσοτάκης άφησε για λίγο τις πυρομανείς μπίζνες με τα φουρφούρια, ο Βελόπουλος άφησε για λίγο τις επιστολές του Ιησού και τις κηραλοιφές και ακόμα κι αυτός ο ανεκδιήγητος Ψαριανός ήταν εκεί. Και όλοι, πρόστρεξαν να πουλήσουν “ανωτερότητα”, μπατριωτισμό και εθνική ενότητα.

Βέβαια, το ότι όλοι αυτοί δεν τρέφουν κανένα σεβασμό στο έργο και στην αντιστασιακή δράση του Μίκη, ήταν γνωστό και φανερό και δεν κρυβότανε:

Ο Μητσοτάκης άραξε τα κυβικά του σταυροπόδι λες και περίμενε το κοκορέτσι του σε χασαποταβέρνα κι η κερά Μενδώνη – που όλα τα τσιμεντώνει, αφού έκανε το μεγαλοπρεπή σταυρό της – πιο μεγάλο κι από το μπόι της – λάκισε χωρίς, όχι να πλησιάσει αλλά ούτε καν να ρίξει μια ματιά προς το “βδελυρό” φέρετρο.

Κι ακολούθησαν τα πρωτοσέλιδα, για τον «πραγματικό» Μίκη, τον Μίκη σούπερ-ντούπερ Έλληνα, το Μίκη πατριώτη, το Μίκη των κλασσικών συνθέσεων του Ζορμπά και το συρτάκι

που φέρνει τουρισμό και ντόλλαρς στην ψωροκώσταινα.

Και δώσ' του αφιερώματα τα ΝΕΑ και η Δημοκρατία (!) και οι δηλώσεις του για την Ορθοδοξία στην εφημερίδα της Εκκλησίας... και κάθε κίτρινη φυλλάδα αισθάνθηκε την υποχρέωση να υποκλιθεί στο μεγαλείο του Μίκη. Αλλά, όπως κάθε υποκρισία και αυτή έχει κοντά ποδάρια.

Όχι γιατί ο Μίκης δεν έδωσε αφορμές σε όλο αυτό το συνάφι να παίξουν με τις αντιφάσεις του, ίσα-ίσα, αλλά γιατί ακόμα και αυτές του οι αντιφάσεις δεν τους ανήκουν.

Η τακτική «ναι σε όλα» ή ήταν «όλα λάθος» δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα, ούτε είχε ποτέ σχέση με την αλήθεια και τη διαλεκτική, όπως τουλάχιστον την ξέρανε και προσπαθούσαν να μας μυήσουνε σ' αυτήν κάποιοι παλιάς κοπής (ευτυχώς για μας), καθηγητές.

Πώς αποτιμάται τελικά το πολυσχιδές έργο του; Δεξιός ή αριστερός ο Μίκης;

Οι "μετριοπαθείς" ανθρωπιστές, λένε για την ευαισθησία και τον ανθρωπισμό των ερωτικών έργων του.

Οι "ορθόδοξοι" κομμουνιστές, λένε μόνο για τον ηρωϊκό Μίκη, τον ανεπανάληπτο κομμουνιστή κλπ.

Και εκείνο το απίθανο συνάφι των ριζοσπαστών – αριστεριστών, βάζει τα προκαθορισμένα ηθικά-ιδεολογικά-πολιτικά του μονόπατα κριτήρια, προσαρμοσμένα σε γούστα και σταθμά, συνήθως σε κάποιο μικρόψυχο ή ξιπασμένο μπόι, στο μπόι που φαντασιώνονται, αναδεικνύοντας, εξωιστορικά συνήθως, μόνο τα μεταπολιτευτικά του φάλτσα.

Και η διαλεκτική; Αυτή η έρμη, είναι για άρθρα, αναλύσεις...

Το έργο του Μίκη είναι τεράστιο και ανεπανάληπτο. Δεν υπάρχει αμφιβολία γι΄ αυτό. Τραγουδήθηκε από εκατομμύρια στόματα στις πιο μεγάλες στιγμές του εργατικού κινήματος. Και ακριβώς γι' αυτό, το μεγαλείο του μαζί με όλες τις αντιφάσεις του, ανήκουν στον κόσμο που πάλεψε και παλεύει και στην Αριστερά της οποίας τις αντιφάσεις χρεώθηκε και αναπαρήγαγε.

Στη Μεταπολίτευση, μόνο οι συναυλίες του Μίκη – του Μίκη που πολέμησε με ηρωισμό το μεγάλο Δεκέμβρη του '44 – ήταν πολιτικά γεγονότα και πηγή έμπνευσης για χιλιάδες

στρατευμένους στην υπόθεση του σοσιαλισμού, εργάτες και νέους.

Οι αντιφάσεις του έφτασαν στο σημείο του «Καραμανλής ή τανκς» το ‘74, στη συμμετοχή στην κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη το 1990, ακόμα και στην παρουσία του στα μισαλλόδοξα συλλαλητήρια της ακροδεξιάς για το «Μακεδονικό» πριν λίγα χρόνια.

Παρ’ όλα αυτά όμως, ο Μίκης ήταν τεράστιος δημιουργός επειδή εμπνεύστηκε κι απέδωσε όλο το μεγαλείο και την τραγωδία των ταξικών αναμετρήσεων και των ερώτων της κυνηγημένης εποχής του, για όσο το έκανε.

Ο Μίκης είναι και θα είναι δικός «μας», δεν ανήκει στους υποκριτές της εθνικής ενότητας και της μπίζνας τους. Τα είπε όλα με την επιστολή του άλλωστε.

Κρατάμε από τον Μίκη όλη την ανάταση και το δράμα της μουσικής του, γιατί ο αγώνας δεν τελείωσε, όσο κι αν προσπαθούν να τον θάψουν με τις υποκριτικές τους κορώνες και «τιμές». Το έργο, οι αγώνες του και η επιστολή του θα μας θυμίζουν πάντα αυτά που έχουν πραγματική αξία, παλεύοντας για ένα κόσμο δίκαιο και ανθρώπινο.

Στους υπόλοιπους, στους υποκριτές της εθνικής ενότητας, χαρίζουμε τον πολιτισμό των “επιστολών του Ιησού”, των κηραλοιφών και των σκουπιδοτράγουδων που τους αξίζουν, αφού θέλουν «κότερα και ελικόπτερα»…

Εν τέλει, όσοι νοιώθουν το χρέος τους, ως κομμουνιστές, απέναντι στην προοπτική χειραφέτησης της κοινωνίας, στους εργαζόμενους και στους ανθρώπους που κάποτε τους ενέπνευσαν και τους ανέβασαν ένα μπόι ψηλότερα – όπως και τα έργα του Μίκη άλλωστε – κάνοντας το “λογαριασμό”, όπως μας υπενθύμισε και η επιστολή του, νοιώθουν το βάρος του ανεξόφλητου χρέους και του καθήκοντος στις πλάτες τους ακόμα πιο βαρύ.

Και όσο δεν αντιστρέφεται η πορεία ήττας και προσαρμογής της κομμουνιστικής αριστεράς, αυτό το χρέος θα παραμένει βαρύ και ανεξόφλητο.